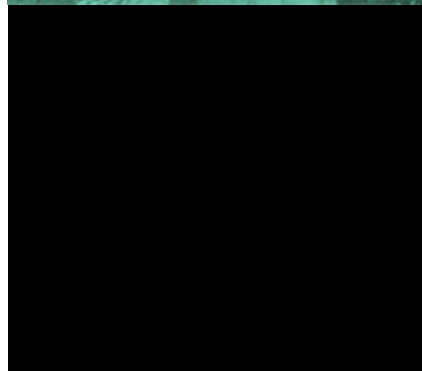
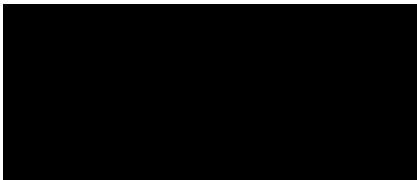

© Monica Alcindor

Una de les funcions de l'ordenació del territori, a les seves diferents escales, és ordenar la utilització del sòl al territori, tenint en compte els diferents usos i ocupacions adequades per al gaudi del sistema natural i humà. En el cas del sòl rural del nord de Portugal, la urbanització de les zones perifèriques del sòl urbà, que encara no havia estat consolidada, ha donat lloc a una expansió urbana que ha envaït el sòl rural. Això no només ha provocat un excés d'urbanització i tots els problemes que això comporta, sinó que també ha provocat una reducció de la superfície agrícola contínua, esmicolant les terres destinades a l'agricultura i eliminant així la mida necessària per a un ús agrícola econòmicament viable i amb conseqüències per a l'especulació sobre el valor del sòl (Matias, 2018).

Per aquest motiu, al nord, sobretot en zones amb assentaments dispersos o difusos, el valor del sòl rural de vegades arriba a preus elevats, similars als del sòl urbà. Aquest fenomen ha provocat l'expulsió o la manca d'atractiu per a l'activitat agrícola productiva, ja que, davant del valor inflat de la terra, la inversió necessària per adquirir-la és massa elevada i impedeix que qualsevol activitat agrícola sigui viable econòmicament. Aquesta realitat es veu agreujada per la reduïda grandària de les parcel·les i de la superfície agrícola utilitzada a Portugal. El sòl rural sobrant és cada vegada més residual, cosa que es tradueix en una escassetat de zones aptes per a explotacions agrícoles. D'altra banda, una profusió d'activitats diverses (residencials, comercials, industrials o d'infraestructures) esquitxen cada cop més el territori nacional, transformant-lo en una amalgama de petites parcel·les que ja no tenen la mida per ser classificades com a rurals i no tenen estructura per a ser reconegudes com a urbanes (Matias, 2018). El territori del Miño representa un bon exemple del que ha significat el creixement de la demanda d'habitatges a zones agrícoles, amb bons accessos als centres urbans mitjans i grans.

El fet que el sistema nacional d'ordenació territorial a Portugal hagi estat més tardà que a la majoria dels països europeus, no només ha contribuït a la situació de desorganització actual i a la contínua destrucció de sòl, sinó que també ha estat un factor determinant a la manca de cultura territorial i de cultura d'ordenació del territori per part de la població i de les pròpies institucions que intervenen al territori (d'Oliveira, 2011).

L'ocupació urbana de les dues darreres dècades ha estat un model insostenible econòmicament i financera, perjudicial sobretot a tres nivells: el consum generalitzat de sòl i per tant la seva impermeabilització/urbanització; la inversió irracional en infraestructures urbanes disperses i el malbaratament de recursos essencials per a l'equilibri del sistema urbà, com ara la reserva agrícola nacional, les riberes dels cursos d'aigua i la vegetació autòctona (Oliveira & Carvalho, 2016).

Mònica Alcindor Huelva, arquitecta. Corresponsal del COAC a Viana do Castelo, Portugal.
Gener 2024

Referències bibliogràfiques.

d'Oliveira, HC M. (2011). RESENHA: FERRÃO, João. O ordenament del territori com a política pública. Lisboa: Fundação Calouste Gulbenkian, 2011. 146p. Cadern Prudentí de Geografia, 2(33), 170-175.

Matias, I. (2018). O sistema de planeament nacional. In Planeament urbà: investigaçã, ensino i prática profissional (Ed. Oliveira, Vitor). Edições Afrontament.

Oliveira, FP, & Carvalho, J. (2016). Classificação do només no novo quadre legal. Lleia.

[1]

Tornar [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://www.coac.arquitectes.cat/ca/mon/revista-de-corresponsals-lordenacio-territorial-rural-del-nord-de-portugal>

Links:

[1] <http://www.coac.arquitectes.cat/ca/printpdf/printpdf/30451>

[2] <http://www.coac.arquitectes.cat/ca/javascript%3Ahistory.back%281%29>